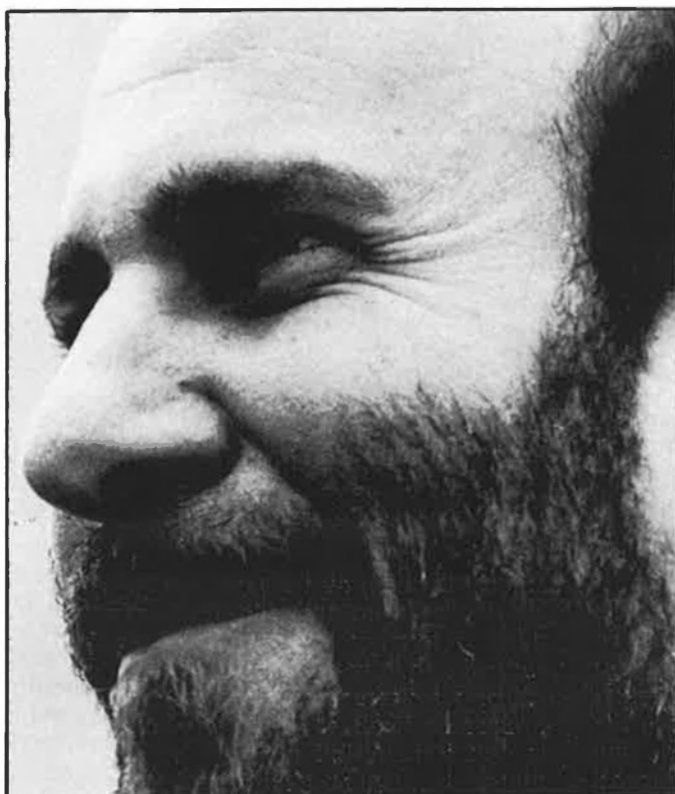

Josep Guia

València, la nostra

L'aïllament dels valencians que a València encara es mantenen fidels al seu idioma no és evasió, sinó que suposa arrelament, racionalitat, autoestimació, (re)catalanització... Per una València no sotmesa a la capital de l'Estat espanyol, sinó unida a Barcelona, en un àmbit d'alliberament i progrés.

Enguany en farà quaranta que vaig nàixer a València, en la mateixa casa on visc, un d'aquells pisos grans i antics de l'Eixample, prop de Russafa —la Russafa conquerida pels almogàvers catalans de Jaume I. Si faig aquesta introducció, és, justament, perquè quaranta anys de ciutadà valencià ben arrelat em semblen una bona credencial per esgrimir-la al costat de la meua viscuda, volguda i assumida nacionalitat catalana. Un dia em va passar un cas il·lustratiu sobre què és això de ser català a i de València. Un cambrer d'un bar on anava jo de tant en tant em digué:

—Perdone que le haga una pregunta. ¿Es usted catalán?

—¿Per què ho diu?
—vaig replicar.

—Bueno, es que como siempre habla usted en valenciano...

Efectivament, la fidelitat a l'idioma propi, tant pel que fa a l'ús com a la dignificació, és un signe de catalanitat. Del meu veïnat més immediat —un bon grapat de cases— els únics pares que parlen català als fills som la Maria i jo, i aquests «rars» infants són els únics del seu entorn que, en conseqüència, saben refranys, cançons, danses, costums i històries de la terra... i d'aquesta ciutat nostra que sembla ja d'una altra terra. I tanmateix, la ciutat és nostra i ho serà. Perquè l'aïllament suara descrit no és evasió sinó arrelament, no és deserció sinó fidelitat, no és desculturització sinó cultura, no és irracionallitat sinó raó, no és l'autoodi de la condició valenciana provincial i subalterna, sinó l'autoestimació de la condició nacional catalana

dels valencians, no és l'espanyolització submissa i vergonyant sinó la (re)catalanització arrogant i explícita, no és la València sotmesa a Madrid, capital de l'Estat espanyol, sinó la València unida a Barcelona, capital de la nació catalana, no és el món dels estats-nació de la burgesia, sinó el dels pobles-nació dels treballadors, no és l'opressió sinó l'alliberament, no és el colonialisme sinó la descolonització, no

és la traïció sinó el patriotisme, no és el conservadorisme sinó el progrés, no és el monolingüisme caduc i resclosit dels espanyols, sinó el poliglòtisme viu i modern dels catalans...

I quan et mantens en aquestes posicions de ferma i de lluita, de defensa de la terra, del poble i de la llengua que encara és seva, és quan tens tota la història al teu costat, és quan representes realment la

ciutat genuïna, els seus fonaments i els seu esdevenidor, és quan et guanyes el respecte dels veïns i dels de més enllà, fins i tot el de molts valencians que, tot i haver abandonat l'idioma propi, no ho han fet per deserció conscient, sinó per la força de la ideologia i de la llengua dominants (l'escola —«háblenle en castellano a la nina» diuen encara les monges botifleres als pares—, la televisió, els empresaris, l'església, els militars, els polítics, els funcionaris, etc.).

Mantenir «lo valencià» contra la uniformització idiomàtica —i no sols idiomàtica— espanyola és una tasca —m'atreviria a dir una «gesta»— que mereix ser realitzada perquè és plena de futur i perquè ja compta amb suports extraciutadans considerables. Potser la meitat dels assistents a la gran manifestació del passat vint de desembre provenien d'arreu la nació, des de Perpinyà o la Seu d'Urgell (¡cars amics Bertrana i Llobet!) fins a Crevillent (¡enhora bona, Salvador!), Santa Pola (¡quants anys, Ximo!) o Palma de Mallorca (benvinguts Joan, Biel, Margalida...). I res d'amagar-ho o minusvalorar-ho: han vingut de fora a ajudar-nos a defensar València, la nostra, la dels qui continuem resistint contra l'espanyolització, la dels qui fem el pont, el nexed'unió, entre el passat de normalitat nacional i de monolingüisme català i de futur..., han vingut de fora, és veritat, ¿i què? I de Barcelona és d'on més n'han vingut (¡ja era hora!), ¿i què?

La nostra nació catalana batega fort de nou, i el vint de desembre del mil noucents vuitanta-sis tenia el cor a València. □